

Mravenec

Mravenčí listy

3/2020

Tento měsíc slaví
narozeniny 23. Jan K.

Svátek slaví Kamil,
Miroslav a Josef.

Blahopřejeme!

U nás v časopise Mravenčí listy připomínáme významné dny jak mezinárodního, tak domácího charakteru. Jsou to ku příkladu tyto dny:

1.3. (30.2.) Mezinárodní den omylů v kalendáři

Lidé nejsou neomylní, ale že bychom nutně museli slavit lidské omyly, to snad ani radši ne. Jistě má každý z nás i takové, na které by rád zapomněl. Omyly se dějí všude, a to i v kalendáři. A právě omyly v kalendáři mají 30. února svůj den. Že se vám toto datum zdá poněkud divné... máte pravdu, vždyť 30. února neexistuje! A právě proto tento den uvádíme až na datum 1 března, protože kdyby 30. únor existoval, tak by připadl právě na tento den. Skoro se divím, že tento den nevyšel z dílny Járy Cimrmana.

2. 3. Mezinárodní den boje spisovatelů za mír

Z názvu mezinárodního dne boje spisovatelů za mír vyplývají jeho činy. Tento den má za úkol prosazovat svobodu slova, která stále v mnoha zemích není a lidé jsou za svá slova trestáni. V některých státech až smrtí. Den spisovatelů za mír vyhlásil PEN klub, který je mezinárodní organizací sdružující spisovatele – lidi, kteří bojují za mír perem. Klub se zasazuje o svobodu spisovatelů celého světa.

10.3. Evropský den památky obětem terorismu

Právě Evropský den památky obětem terorismu je věnován všem, kteří se stali obětí

terorismu po celém světě ať už při něm zahynuli nebo byli zraněni. Byl ustanoven Deklarací o boji proti terorismu, a tato deklarace vyšla z rukou Evropského parlamentu. Prvním důvodem k úvaze o vzniku tohoto dne, byly události z New Yorku z 11. září.

15.3. Mezinárodní den proti policejní brutalitě

Mezinárodní den proti policejní brutalitě se poprvé konal ve Švýcarsku, důvodem tohoto protestního dne bylo zmlácení dvou dětí švýcarskou policií. Každému je jasné, že hlavním důvodem tohoto dne je příležitost připomenout si a posílit mezinárodní solidaritu proti neustále se stupňujícímu násilí obecně a hlavně proti narůstající spolupráci mezinárodních policejních složek.

19. 3. Mezinárodní den invalidů

Mezinárodní den invalidů, který byl vyhlášen Mezinárodní federací práce neschopných a civilních invalidů, nám má připomenout s jakými překážkami se invalidé každý den musí stýkat a překonávat je, ať už se jedná o lidi na vozíčku nebo s jiným postižením, ať mentálním či fyzickým. Konají se různé akce na pomoci začlenění těchto lidí do společnosti. A toto začlenění se týká hlavně práce, proto je chvályhodné, že dnes mnoho firem zaměstnává také invalidy.

21. 3. Mezinárodní den zdravého spánku

Na první jarní den připadá Mezinárodní den zdravého spánku. V dřívějších dobách se

zdravý spánek příliš neřešil, ale s nástupem rychlejšího životního tempa a stresu v kombinaci se sedavým zaměstnáním, bychom se měli zaměřit na problematiku poruchy spánku a její možné prevence.

21. 3. Mezinárodní den za odstranění rasové diskriminace

Roku 1960 ve městě Sharpeville policie postřílela poklidné africké demonstranty protestující proti bělošské nadvládě. Stalo se tak právě 21. března, a proto i na tento den byl vyhlášen Mezinárodní den za odstranění rasové diskriminace a zároveň má tento den všem připomenout, že všichni bez ohledu na barvu pleti jsou si rovni a proto mají mít stejná práva i povinnosti.

28. 3. Den učitelů v ČR

Celosvětově se slaví den učitelů až 5. října, ale v České republice připadá tento den právě na 28. března, kdy si připomínáme výročí narození Jana Ámose Komenského (28.3.1592). Součástí oslav je i každoroční předávání cen a vyhlásování výsledků ankety Zlatý Ámos pro nejlepší učitele.

Den učitelů je den vyhlášený k počtě učitelů. Termín dne učitelů se v různých zemích liší, často je určen na výročí významného lokálního učitele nebo mezníku pedagogiky. Den učitelů byl vyhlášen československou vládou v roce 1955.

Zdroj: Centrum.cz

Tvorba a ostatní očima Mravence

Moje školní léta

„Napřed se půjdete fotit“ říká 1.9 ředitelka školy. Ať máte něco na památku. Je pravda, že do dnes po fotky až maturitní od 1.třídy mám fotky svoje a svých spolužáků ve svém albu na památku opravdu schované. Stojíme na chodbě 4. základní školy u obrovské sochy slavného Lenina a já se rozhlížím kolem sebe. Samozřejmě, že mám strach a trému. Děti kolem mne si tipují tak, abych si sedla poprvé do školní lavice s někým, s kým tam vydržím sedět nejmíň do konce roku. Zamlouvá se mi dlouhovlasá Petra, ale ta si sedla do lavice k Dáše. Tak jsme se se smíchem domluvili s druhou Dášou, že rovnou budeme nejlepší kamarádky. Padly jsme si na první pohled do oka. To jsem nevěděla, že předchozí dvě žačky budou se mnou za pár let studovat až do našich osmnácti let. Představuje se nám všem třídní učitelka a i paní ředitelka školy. Tréma ze mne opadá a já se dostávám do obrazu co to je škola. Co se musí dodržovat – přestávky, kde se neběhá po třídě a nehází houbou po tabuli i co mám mít v aktovce za pomůcky (penál, sešity, učebnice...), že se chodí včas na oběd a odpoledne do družiny. Druhý den se ještě fotografujeme každý s knížkou slabikáře. Během týdne je ze mne dokonce malá jiskra. Doma jsou máma s tátou přísní. Dohlížejí na to, abych měla dobře vypracované domácí úkoly. Pamatuji si dokonce i to, jak mne táta odnaučoval psát perem levou rukou. První dva roky školní docházky uběhly a táta se rozhodl, že od třetí

třídy půjdu na školu s rozšířenou výukou jazyků. Byl to boj. Táta mě musel chytit pevně za ruku, protože jsem mu chtěla první den ze školy utéct. První dny školy jsme se zase všichni fotografovali a já si opět vybrala spolužačku Helenu jako nejlepší kamarádku. Moc jiné to oproti 1. a 2. třídě nebylo. Měli jsme různé učitele a na jazyk ruský jsme měli učitelku, která pocházela z Moskvy. Pamatuji si, že ukazovátkem na školní tabuli od ní dostal kdekdo z žáků přes ruce. Díky škole a jejich spřáteleným školám jsem si dopisovala se Sylvíí do DDR a s Lenkou do Lvova. Dodnes mě mrzí, že pozvání od obou k návštěvě jsem odmítla. Léta školy ubíhaly a já jsem si jednou na lavici (asi v páté třídě) vryla do lavice žlutou a modrou pastelkou slova Heliios, slunce, Gita. Asi nejspíš to bylo v době, kdy si dítě vybírá své vzory. Gita (spíše paní Brigita) byla naše učitelka strašné matematiky. Od samých špatných známek a v pololetí od trojky na vysvědčení z předmětu, jsem si řekla, že se musím zakousnout. Povedlo se mi poprat se s matematikou na výbornou, ale až poté, kdy jsem začala chodit hodně jako kamarádka s její dcerou. Moje milá paní učitelka se poté, co jsme celá třída byli na lyžařském výcviku stala pro mne a dodnes je, vzorem. Školní léta uběhla podle mě až moc rychle a já si dodnes pamatuji slova: „Škola základ života“.

Zdroj: Edita Černá

Jaro v přírodě

Foto: Milan Pulec

Oslavy

Oslavy Masopustu

Masopust (lidově *ostatky*, *fašank*, moravsky *voračky*, *voráci*, *končiny* či obecně **karneval**) je týdenní svátek, jakož i slavnostní období mezi Vánocemi a postní dobou. Zatímco jeho počátek, který nastává po svátku Tří králů (6. ledna), má pevné datum, tak jeho konec na Popeleční středu je závislý na datu Velikonoc a končí tak v rozmezí od poloviny února do počátku března. Masopustní zvyky mají zřejmě původ ve slovanských předkřesťanských oslavách konce zimy. Podobně se slaví i v jiných slovanských zemích, třeba v Rusku se tento svátek nazývá maslenica a figurují v něm i některé podobné postavy jako v českém masopustu, například kobyla nebo medvěd. Jiný výklad původu masopustu vychází z římského náboženství, které s předjařím spojovalo vegetační a plodnostní božstva, jako je Bakchus.

V původním smyslu jde o „opuštění masa“ (slovo karneval pochází nejspíš z italského *carne levare*, „dát pryč maso“). Masopust pak představoval období hodování a veselí mezi dvěma postními dobami. Během něj probíhaly taneční zábavy, zabijačky a také svatby. Vrcholí posledním čtvrtkem tohoto období, zvaným Tučný čtvrtek, spojeným se zabijačkou a hostinou. Poslední tři dny, tedy o masopustní neděli, v pondělí a úterý, které jsou zvané *ostatky*, *končiny*, *fašank* či přímo masopust, se konají různé rituální úkony, průvod

masek, scénické výstupy a končí taneční zábavou.

V současné slova smyslu je však význam karnevalu obecný a nevázaný na určité období. Jde o taneční zábavy, hýření, lidové zábavy v maskách, maškarní bály. Nejznámějším tanečním karnevalem ve světě je karneval v Rio de Janeiru, dalším známým je v Santa Cruz de Tenerife.

Chebský Masopust 2020 - 29.2.2020

Letošní masopustní průvod se vydal na svoji cestu historickou částí Chebu v sobotu 29. února. Město Cheb, Muzeum Cheb, Západočeské divadlo, Městský dechový orchestr a Základní škola Jindřicha Jindřicha opět uspořádaly pro všechny ty, kteří se rádi baví a kteří si rádi zavzpomínají na staré tradice, veselý masopustní průvod. A bylo to letos již po šestnácté. Tento rok neměl žádné jednotící téma a dal tak ve výběru masek prostor především pro kreativitu – téma pro masku si každý účastník zvolil podle svých představ a fantazie. **Sraz všech účastníků** masopustního průvodu proběhl, jako každoročně, ve 13.45 u Západočeského divadla v Chebu. Za zvuků muziky i jiného rozpustilého rachocení a lomození vyrazil průvod na svoji cestu městem ve 14. hodin.

Zdroj: Google

Masopust v Mravenci

My, klienti Chráněného bydlení Mravenec jsme se také rádně připravili na Masopust. Spolu s naší jednou paní recepční Luckou jsme si dali všichni záležet a připravili jsme si opravdové karnevalové masky. Někdo se zaměřil třeba na masku slunce třeba i lva a jiné. Napřed jsme ale pomáhali asistentům a naší paní ředitelce paní Plaché připravovat opravdové masopustní hody. Připravili jsme samozřejmě sulc tlačku, sladké pohoštění – všeho jiného možného. Někdy v předchozích letech začínala v Mravenci oslava v maskách masopustního veselí tak, že šel kolem Mravence náš průvod za zvuku pokliček na hrnce a cinkání vařeček. Tento rok jsme si na naší jídelně srazili stoly, u kterých se hodovalo a nechyběla reprodukováná hudba. Takže se hodovalo i tancovalo. Pořádily se fotografie ze slavnosti. Do večera jsme si povídali a dobře se bavili. Bylo to pěkně strávené odpoledne a večer.

Zdroj: Edita Černá

Karel Čapek

To nebyly mé knihy, ale Selvinův případ, co mně získalo to jisté světové jméno. – Já vím, říkají mně Hlas Svědomí, Rytíř Pravdy nebo jak ještě; něco z toho bude i na mém náhrobním kameni. Jistě tak nějakých čtrnáct let po mé smrti se bude ve školních čítankách psát, jak básník Leonard Uden bojoval za pravdu; pak se i na to zapomene. Sedmého roku zemřela korunní svědkyně Anna Solarová; před smrtí se vyzpovídala a s pláčem se přiznala, že ji tíží svědomí; že tehdy u soudu křivě přísahala; že nemůže říci po pravdě, že by ten vrah v okně byl Frank Selvin. Ten dobrák páter s tím přijel ke mně; tehdy už jsem měl lepší rozum o běhu světa, a proto jsem nešel s věcí do novin, nýbrž poslal jsem milého faráře k soudu. Do týdne byla nařízena restituce procesu Franka Selvina. Do měsíce stál Frank Selvin znovu před porotou; nejlepší advokát zadarmo rozdrtil žalobu v prach; nato povstal státní zástupce a doporučil porotcům, aby Franka Selvina osvobodili. A porotci rozhodli dvanácti hlasy, že je Frank Selvin nevinen. Ano, to tedy byl největší triumf mého života. Žádný úspěch mně nedal tak čisté uspokojení – a zároveň takový jakýsi pocit prázdnoty; abych řekl pravdu, trochu mně začal Selvinův případ chybět – zůstala ve mně po něm jaksi mezera. To bylo den po procesu. Najednou přijde holka a povídá, že chce se mnou mluvit nějaký člověk. Já jsem Frank Selvin, řekl ten člověk a zůstal stát ve dveřích; a mně bylo – já nevím, jak bych vám to řekl; pocítil jsem jakési zklamání, že ten můj Selvin vypadá jako... řekněme jako

losový agent: trochu obtloustlý a bledý, se začínající pleší, mírně opoceny a nesmírně všední; krom toho páchnul pivem. Slovný mistr, koktal Frank Selvin (představte si, řekl mi ‚slovný mistr!‘, já bych ho kopnul!), já vám jdu poděkovat... jako svému největšímu dobrodinci. – Zdálo se, že se tomu učil z paměti. – Vám vděčím za svůj celý život. Všechna slova díky jsou slabá – Ale prosím vás, řekl jsem mu honem, to byla má povinnost; když jsem si jednou byl jist, že vás odsoudili nevině – Frank Selvin potřásl hlavou. Mistře, řekl truchlivě, já bych nechtěl svému dobrodinci lhát; já jsem totiž tu babu zabil. Tak u všech všudy, vyletěl jsem, proč jste to neřekl před soudem? Frank Selvin se mi podíval vyčítavě do očí. Mistře, řekl, na to přece mám právo; obžalovaný má právo zapírat, no ne? Přiznám se vám, že jsem byl zdrcen. Co tedy ode mne chcete? vyjel jsem si na něj. Já vám jdu, mistře, jen poděkovat za vaši šlechtnost, mluvil pan Selvin smutným hlasem, který patrně považoval za dojatý. I mé matičky jste se ujal. Bůh vám žehnej, ušlechtilý pěvče! Jděte, zařval jsem bez sebe; chlap letěl ze schodů jako střelený. Za tři neděle mě zastavil na ulici; byl trochu opilý. Nemohl jsem se ho zbavit; dlouho jsem nechápal, co chce, až mně to vyložil, drže si mě za knoflík. Prý jsem mu to pokazil; kdybych prý nebyl tak o jeho případu psal, byl by odvolací soud přál sluchu zmateční stížnosti jeho advokáta, a on, pan Selvin, by nemusel sedm let nevině sedět; abych tedy prý vzal aspoň zřetel na jeho stísněné postavení, které jsem zavinil tím, že jsem se vložil do jeho procesu – Zkrátka musel

jsem mu strčit nějakou stovku. Bůh vám žehnej, dobrodinče, řekl nakonec pan Selvin se zarosenýma očima. Podruhé přišel výhrůžněji. Já prý jsem si na jeho případu pomohl; prý jsem si získal slávu jen tím, že jsem ho hájil, a jak on k tomu přijde, aby z toho nic neměl? Nemohl jsem ho nijak přesvědčit, že mu nejsem dlužen cosi jako provizi; prostě patil jsem znovu. Od té doby se u mne objevoval spíše v kratších přestávkách; sedl si na sofa a vzdychal, že trpí výčitkami svědomí za to, že tu babu odkrouhul. Já se jdu udat, mistře, říkal zasmušile, ale pro vás to bude světová ostuda. Tak já nevím, jak bych došel klidu. – Poslouchejte, tyhle výčitky svědomí musejí být strašlivá věc, mám-li soudit podle toho, co jsem se tomu chlapovi naplatil, aby je mohl dále snášet. Nakonec jsem mu koupil lístek do Ameriky; došel-li tam klidu, to nevím. Tak to byl ten největší úspěch mého života; mladí přátelé, až budete psát nekrolog na Leonarda Udena, napište, že Selvinovým případem se vryl zlatým písmem a tak dále; buď mu věčný dík.”

ŠLÉPĚJE (Viz povídka Šlěpěje v Božích mukách). Pan Rybka se té noci ubíral domů ve zvláště dobré míře, předně proto, že vyhrál svou partii šachu (to byl pěkný mat koněm, liboval si cestou), a za druhé proto, že napadal čerstvý sníh a měkce mu chrupal pod nohama v tom pěkném a čistém tichu. Bože, to je krása, mínil pan Rybka; město pod sněhem, to je najednou docela malé město... takové starosvětské městečko – člověk by skoro věřil v ponocné a v dostavníky; to je zvláštní, jak sníh vypadá starodávně a venkovsky.